

ע"פ 24043/12/18 - שמעון רוזנברג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 24043-12-18 רוזנברג נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער שמעון רוזנברג
נגד
משיבה מדינת ישראל
פסק-דין

ערעור על פסק-דין של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט נאיל מהנא) מיום 3.12.2018 בהמ"ש 6350-10-18.

הבקשה להישפט באיחור (המ"ש 6350-10-18)

1. ביום 14.10.2018 הגיש המערער לבית-המשפט קמא בקשה להישפט באיחור בגין דו"ח מס' 9058666931 בעניין עבירה מיום 21.5.2017 של נהיגה במהירות מופרזת. בבקשה נטען כי ברכב נהג אדם אחר ולא המערער. אותו אדם אחר ביקש לשכור מכונית, ומכיוון שלא היה לו כרטיס אשראי, אזי המערער - כך לפי הטענה - שכר עבורו ולשימושו רכב מחברה להשכרת רכב. לפי הנטען, חברת ההשכרה הסבה את הדו"ח על שמו של המערער שלא כדין. לפיכך, ונוכח טענות בנוגע לאמינותן של מצלמות המהירות, בית-המשפט קמא התבקש להאריך למערער את המועד להישפט לצורך הסבת הדו"ח לאותו אדם אחר. לבקשה צורף תצהירו של האדם האחר.

2. המשיבה התנגדה לבקשה. המשיבה הדגישה שמדובר בדו"ח ברירת משפט שכבר שולם, וטענה כי בנסיבות אלו, ובהתאם לפסיקה, דין הבקשה להידחות.

ההחלטה מיום 13.11.2018

3. ביום 13.11.2018 דחה בית המשפט קמא את הבקשה להארכת מועד להישפט, לאמור:

"מדובר בדוח שכבר שולם ולכן רואים את המבקש כאילו הודה באשמה ונשא את עונשו. בנוסף, הבקשה אינה מפרטת מה הייתה סיבת האיחור בהגשת הבקשה להישפט ואיזה עיוות דין ייגרם למבקש באי קבלת הבקשה. בנסיבות אלה, מששולם הדוח, משלא מצאתי סיבה מוצדקת לאיחור ומשלא נמצא כי ייגרם עיוות דין למבקש, אני מורה על דחיית הבקשה".

הבקשה הנוספת להארכת מועד להישפט

4. ביום 18.11.2018 הגיש המערער לבית-המשפט קמא בקשה נוספת להארכת מועד להישפט. בבקשה נטען כי הדו"ח לא שולם על-ידי המערער מרצונו, אלא בשל עיקול שהוטל על חשבון הבנק שלו על-ידי המרכז לגביית קנסות, ולכן - לפי הטענה - אין לראות בתשלום משום הודאה בביצוע העבירה על ידו. עוד טען המערער כי לא ידע אודות דו"ח התנועה שנשלח אליו, כי נגרם לו עיוות דין בשל כך שמשרד הרישוי אינו מחדש את רישיון הנהיגה שלו, וכי אמינותן של מצלמות א/3 מעוררת קושי.

5. המשיבה שבה והתנגדה לבקשה, וטענה כי קיים אישור לפיו הדו"ח נמסר למערער.

ההחלטה מיום 3.12.2018

6. ביום 3.12.2018 דחה בית-המשפט קמא (כב' השופט נאיל מהנא) את בקשתו הנוספת של המערער להארכת מועד להישפט בנמקו החלטתו כדלקמן:

"לאחר שעיינתי שוב בבקשה, לא מצאתי לשנות מהחלטתי הקודמת.

יוער כי על המבקש להאריך את המועד להישפט לתת סיבה מוצדקת לאי הודעתו במועד על בקשתו להישפט או להצביע על קיומו של חשש ממשי לעיוות דין...

בענייננו, לבד מהעובדה שהקנס שולם, המבקש לא עמד בשני התנאים האמורים בפסיקה ולכן דין הבקשה להידחות.

הבקשה נדחת שוב".

7. על החלטה זו הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

8. ב"כ המערער טען כי יש לקבל את הערעור. זאת, מכיוון שתשלום הדו"ח בוצע בדרך של עיקול; מכיוון שהמערער לא ידע (לטענתו) אודות הדו"ח; נוכח העובדה שלטענתו הסבת הדו"ח אליו בוצעה שלא כדין; ובשל הקושי הקיים, לטענתו, בנוגע למצלמות א/3.

9. מנגד, ב"כ המדינה טענה כי דין הערעור להידחות. ב"כ המדינה ציינה כי לכתחילה הדו"ח נשלח לחברת השכרת הרכב, על שמה היה הרכב רשום. חברת ההשכרה פנתה למרכז פניות הנהגים הארצי (מפנ"א) והצהירה כי הרכב הושכר למערער במועד הרלוונטי. בעקבות זאת, נשלח למערער דו"ח התנועה נושא הערעור הנוכחי. ב"כ המדינה הציגה תדפיס מעקב משלוחים, לפיו הדו"ח נשלח למערער בדואר רשום ונמסר ביום 15.8.2017.

10. ב"כ המערער השיב לטענות ב"כ המדינה וטען כי אין לייחס משקל לתדפיס מעקב המשלוחים, ואין לראות בו אישור מסירה כדין. עוד טען ב"כ המערער כי רק ביום 27.7.2018 ביטל המרכז לגביית קנסות את העיקול שהוטל על חשבון הבנק של המערער, ונוכח העובדה שהבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה לבית המשפט קמא ביום 14.10.2018 אין - לטענתו - לראות במערער כמי שהשתהה בהגשת הבקשה.

11. על כך הגיבה ב"כ המדינה בטיעון כי להסרת העיקול על-ידי המרכז לגביית קנסות קדם מכתב דרישה שנשלח למערער (לכתובתו הרשומה במשרד הפנים) ביום 6.2.2018, וכן נשלחו למערער מכתב התראה ראשון ומכתב התראה שני. המכתב השני נשלח למערער בדואר רשום ביום 6.4.2018, והוא התקבל בביתו של המערער ביום 25.4.2018 (צורף אישור מסירה חתום). בנסיבות אלו, כך טענה ב"כ המדינה, יש לדחות את הערעור.

דין והכרעה

12. דין הערעור להידחות. הכלל הרגיל הוא כי מקום בו אדם מעוניין להישפט בגין הודעת תשלום קנס שנשלחה אליו, עליו להגיש את הבקשה להישפט תוך 90 ימים מיום שהומצאה לו ההודעה (סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). עוד קובע הדין כי מקום בו הקנס שולם, רואים את האדם כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו (סעיף 229(ו) לחוק סדר הדין הפלילי).

13. חריג לכללים האמורים קבוע בסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי (במשולב עם סעיף 229(ה) לחוק). סעיף 230 קובע כי לבית המשפט נתונה הסמכות "לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור", ובלבד שהוכח "שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו

עמוד 2

להגשה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה" או "מנימוקים מיוחדים אחרים".

14. בית-המשפט קמא קבע שבענייננו לא התקיימו התנאים הקבועים בדין להארכת מועד להישפט, ואין עילה להתערב בהחלטה זו. גם אם נלך לשיטת המערער לפיה הדו"ח עצמו לא הומצא לו (ואין אני קובעת שכך הוא), אזי ברור שנודע למערער אודות הדו"ח בעקבות הליכי הגבייה שננקטו נגדו. וזאת, זמן רב לפני שהגיש את הבקשה להארכת מועד להישפט. לשיהוי זה בהגשת הבקשה לא ניתן על ידי המערער כל הסבר שהוא. בנסיבות אלו, אין עילה להתערב בהחלטתו של בית-המשפט קמא בעניין.

15. זאת ועוד, המערער לא תמך את בקשותיו להארכת מועד להישפט בתצהיר, הגם שנכללו בהן טענות עובדתיות, כגון טענתו בדבר אי ידיעתו אודות הדו"ח, טענותיו כלפי חברת ההשכרה וטענותיו לפיהן אחר נהג ברכב (יוער כי המערער לא התייצב לדיון בערעור בשל שהייתו בחו"ל. האדם האחר, שלפי הטענה הוא שנהג ברכב, אף הוא לא התייצב לדיון בערעור). בנסיבות אלו, אף לא הוכח כי ייגרם למערער עיוות דין.

16. השילוב של היעדר תצהיר התומך בבקשה ושל שיהוי בלתי מוסבר בהגשתה, יש בו כדי להביא לכלל מסקנה כי אין עילה להתערב בהחלטתו של בית-המשפט קמא, משלא הוכחו התנאים הקבועים בדין להארכת מועד להישפט. וראו רע"פ 8651/13 סקה נ' **מדינת ישראל** (2014); רע"פ 7018/14 **טיטלבאום נ' מדינת ישראל** (2014); רע"פ 2471/15 **אבירן נ' מדינת ישראל** (2015). כן ראו דברי כב' השופט רובינשטיין ברע"פ 9580/11 **יוסף נ' מדינת ישראל** (2011) בנוגע לשיהוי בהגשת בקשות כגון דא:

"משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו הייתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים" (שם, בפסקה ה להחלטה).

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ח אדר א' תשע"ט, 05 מרץ 2019, בהעדר
הצדדים.